

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Gergely István*
Cím: *Koldusvilág Budapesten*

Forrás: *Nemzeti Újság*

3m

(Hely)

1925. 3. 19.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

362.51

Hely

Idő

"1925"

Személy

Helyszám

362.51.1925

Közp.

Koldusvilág Budapesten

Szívesen hullámszik a déli korzó közön-
sége, andalogván vonalán az elegáns
négyzetöngnek, amelyet a Váci-utca, Kris-
tóf-tér, Szervita-tér, Koronaherceg-utca
Apponyi-tér és Kigyó-utca alkot. A hul-
lámzó áradat megáll egy-egy pillanatra
a Kigyó-utca egyik csemegekereskedés
előtt, ahol a következő látvány tár-
szeme elé:

A kirakat előtt mindkét lábára csonka
koldus térdel, átkarolva egy batéves
fiúcskát, miközben így szól a kicsikéhez

— Látod kislíam, drága gyermekem, er-
ott sonka, milyen szép az a paprikássza-
lonna, — kellene ugy-e az a datolya? —
hej, legalább megvehetném neked, szegény
fiaskám, azt a szép fehér cipót . . .

Beszéd közben folyton körültekint
rokkant, ideges türelmetlenséggel mond
ván köszönetet a sapkájába hulló ban-
kóért. A gyerek is figyelve néz körül és
egyszerre csak elszalad a következő fel-
kiáltással:

— Bácsi, jön a rendőr, vigyázzon . . .

A rokkant tehát nem apja a gyermek
nek! Hazudott, nyilván kibérelte a kicsi
két, hogy méginkább megindítsa a könyö-
rületes emberek szívét. Elrendezte a dol-
got, ugyszólván színházi ravaszággal,
megcsinálta a tablót: a rokkant katona
és éhezö gyermeke.

Önkéntelenül is felvetödik a kérdés, mi
szüksége van a térdencsuszó bénának egy
erösebb árnyalatra, hiszen nyilvánvaló az

ő nyomoréksága, szegénysége, valamint
az a körülmény is, hogy mindenképpen
méltó az felebarátainak jótékonyására?!
Még csak szólnia se kellene, taglejtés nél-
kül, meg nem rebbentve a szempilláját,
szótlanul állhat az utcasarkán és bizo-
nyos, hogy minden valamirevaló ember-
nek szíve feléje repül.

Ő azonban bizonyára tudja, hogy miért
nyult ehhez a megható szélhámossághoz.
Még lehet, hogy elfásultak lettünk a világ-
háboru áldozataival szemben, amióta
valamennyien megérezzük, sőt napról-
napra élesebben érezzük, hogy valamen-
nyien áldozatai vagyunk a háborúnak. —
Te elvesztetted a lábadat! — gondolja az
egyik — én meg a vagyonomat. — Te
béna vagy! — morfondiroz a másik — én
meg hajléktalan, hiszen eladódott laká-
somból minden, ami életem szépségét je-
lentette. — Te sebeket kapsz a háboru-
ban! — okoskodik a harmadik — én meg
tönkrementem a börzén . . .

Az irgalom blazirtsága a sok rokkant-
tal és munkaképtelennel szemben tehát
nemcsak a rohanó idők következménye,
hanem velejárója közgazdaságunk állapo-
tainak is. De ha meg is magyarázható ez
a ridegség, egyáltalában nem menthető.

Nem az utcai érzélgösség, hanem szívünk
megélt meggyőződése hangoljon hálás ir-
galomra a bénákkal, a csonkákkal, a va-
kokkal szemben.

Hiszen valahogyan mégis csak úgy áll
a dolog, hogy a mi karunk, a mi lábunk,
a mi szemünk helyett adták ők oda karju-
kat, lábukat szemüket! Emlékezzünk csak
vissza, minő babonás meghatottsággal te-
kintettünk az első száz sebesültre, aki
Budapestre érkezett! Azóta persze meg-
szaporodtak, ezrek, tizezrek, nem tudom,
hány-százezer vánszorog közöttünk, —
olyan sokan vannak, hogy egyszerüen
megszoktuk őket. Legyünk irgalmasok ve-
lük szemben, mert talán mégis csak van
valami baj háladatosságunk körül, ha
egy rokkant, akinek mind a két lába
hiányzik, kölesönként gyerekekkel csalni
kénytelen, amikor az emberek jószívére
szorul.

Én tudniillik nem haragszom a szegény
nyomorékra, amiért csal. Sőt: méginkább
szánom.

Gergely István